

ЗИДАЊЕ СКАДРА/ ВУКОВА ЗБИРКА

1. Град градила три брата рођена,
2. До три брата три Мрљавчевића:
3. Једно бјеше Вукашине краље,
4. Друго бјеше Угљеша војвода,
5. Треће бјеше Мрљавчевић Гојко;
6. Град градили Скадар на Бојани,
7. Град градили три године дана,
8. Три године са триста мајстора,
9. Не могаше темељ подигнути,
10. А камо ли саградити града:
11. Што мајстори за дан га саграде,
12. То све вила за ноћ обаљује,
13. Кад настала година четврта,
14. Тада виче са планине вила:
15. „Не мучи се, Вукашине краље,
16. „Не мучи се и не харчи блага;
17. „Не мо’ш, краље, темељ подигнути,
18. „А камо ли саградити града,
19. „Док не нађеш два слична имена,
20. „Док не нађеш Стоју и Стојана,
21. „А обоје брата и сестрицу,
22. „Да зазиђеш кули у темеља,
23. „Тако ће се темељ обдржати,
24. „И тако ћеш саградити града.”
25. Кад то зачу Вукашине краље,
26. Он дозива слугу Десимира:
27. „Десимире, моје чедо драго!
28. „До сад си ми био вјерна слуга,
29. „А од саде моје чедо драго,
30. „Ватај, сине, коње у интове,
31. „И понеси шест товара блага,
32. „Иди, сине, преко б’јела св’јета,
33. „Те ти тражи два слична имена,
34. „Тражи, сине, Стоју и Стојана,
35. „А обоје брата и сестрицу;
36. „Је ли отми, ја л’ за благо купи,
37. „Доведи их Скадру на Бојану,
38. „Да зиђемо кули у темеља,
39. „Не би л’ нам се темељ обдржао,
40. „И не би ли саградили града.”
41. Кад то зачу слуга Десимире,
42. Он ухвати коње у интове,
43. И понесе шест товара блага,
44. Оде слуга пеко б’јела св’јета,
45. Оде тражит’ два слична имена;
46. Тражи слуга Стоју и Стојана,
47. Тражи слуга три године дана,
48. Ал’ не нађе два слична имена,
49. Ал’ не нађе Стоје и Стојана,
50. Па се врну Скадру на Бојану,
51. Даде краљу коње и интове,
52. И даде му шест товара блага:
53. „Ето, краље, коњи и интови,
54. „И ето ти шест товара блага,
55. „Ја не нађох два слична имена,
56. „Ја не нађох Стоје и Стојана.”
57. Кад то зачу Вукашине краљу,
58. Он подвикну Рада неимара,
59. Раде викну три стотин’ мајстора,
60. Гради краље Скадар на Бојани,
61. Краље гради, вила обаљује,
62. Не да вила темељ подигнути,
63. А камо ли саградити града;
64. Па дозивље из планине вила:
65. „Море, чу ли? Вукашине краљу!
66. „Не мучи се и не харчи блага,
67. „Не мо’ш, краље, темељ подигнути,
68. „А камо ли саградити града;
69. „Но ето сте три брата рођена,
70. „У свакога има вјерна љуба,
71. „Чија сјутра на Бојану дође
72. „И донесе мајсторима ручак,
73. „Зиђите је кули у темеља,
74. „Тако ће се темељ обдржати,
75. „Тако ћете саградити града.”
76. Кад то зачу Вукашине краљу,
77. Он дозива два брата рођена:
78. „Чујете ли, моја браћо драга!
79. „Ето вила са планине виче,
80. „Није вајде, што харчимо благо,
81. „Не да вила темељ подигнути,
82. „А камо ли саградити града;
83. „Још говори са планине вила:
84. „Ев’ ми јесмо три брата рођена,
85. „У свакога има вјерна љуба,
86. „Чија сјутра на Бојану дође

87. „И донесе мајсторима ручак,
88. „Да ј’ у темељ кули узидамо,
89. „Тако ће се темељ обдржати,
90. „Тако ћемо саградити града.
91. „Но јел’, браћо, Божја вјера тврда,
92. „Да ни један љуби не докаже,
93. „Већ на срећу да им оставимо,
94. „Која сјутра на Бојану дође?”
95. И ту Божју вјеру зададоше,
96. Да ни један љуби не докаже.
97. У том их је ноћца застанула,
98. Отидоше у бијеле дворе,
99. Вечераше господску вечеру,
100. Оде сваки с љубом у ложницу,
101. Ал’ да видиш чуда великога!
102. Краљ Вукашин вјеру погазио,
103. Те он први својој љуби каза:
104. „Да се чуваш, моја вјерна љубо!
105. „Немој сјутра на Бојану доћи
106. „Ни донијет’ ручак мајсторима,
107. „Јер ћеш своју изгубити главу,
108. „Зидаће те кули у темеља.”
109. И Угљеша вјеру погазио,
110. И он каза својој вјерној љуби:
111. „Не превар’ се, вјерна моја љубо!
112. „Немој сјутра на Бојану доћи
113. „Ни донијет’ мајсторима ручак,
114. „Јера хоћеш млада погинути,
115. „Зидаће те кули у темеља.”
116. Млади Гојко вјеру не погази,
117. И он својој љуби не доказа.
118. Кад у јутру јутро освануло,
119. Поранише три Мрљавчевића,
120. Отидоше на град на Бојану.
121. Земан дође да се носи ручак,
122. А редак је госпођи краљици,
123. Она оде својој јетрвици,
124. Јетрвици, љуби Угљешиној:
125. „Чу ли мене, моја јетрвице!
126. „Нешто ме је забољела глава,
127. „Тебе здравље! Пребољет’ не могу;
128. „Но понеси мајсторима ручак.”
129. Говорила љуба Угљешина:
130. „О јетрво, госпођо краљице!
131. „Нешто мене забољела рука,

132. „Тебе здравље! Пребољет’ не могу,
133. „Већ ти збори млађој јетрвици.”
134. Она оде млађој јетрвици:
135. „Јетрвице, млада Гојковице!
136. „Нешто ме је забољела глава,
137. „Тебе здравље! Пребољет’ не могу,
138. „Но понеси мајсторима ручак.”
139. Ал’ говори Гојковица млада:
140. „Чу ли, нано, госпођо краљице!
141. „Ја сам рада тебе послушати,
142. „Но ми лудо чедо некупато,
143. „А бијело платно неиспрато.”
144. Вели њојзи госпођа краљица:
145. „Иди”, каже, „моја јетрвице,
146. „Те однеси мајсторима ручак,
147. „Ја ћу твоје изапрати платно,
148. „А јетрва чедо окупати.”
149. Нема шта ће Гојковица млада,
150. Већ понесе мајсторима ручак.
151. Кад је била на воду Бојану,
152. Угледа је Мрљавчевић Гојко,
153. Јунаку се срце ражалило,
154. Жао му је љубе вијернице,
155. Жао му је чеда у кол’јевци,
156. Ће остаде од мјесеца дана,
157. Па од лица сузе просипаше;
158. Угледа га танана невјеста,
159. Кротко ходи, док до њега приђе,
160. Кротко ходи, тихо бесјеђаше:
161. „Што је тебе, добри господару!
162. „Те ти рониш сузе од образа?”
163. Ал’ говори Мрљавчевић Гојко:
164. „Зло је, моја вијернице љубо!
165. „Имао сам од злата јабуку,
166. „Па ми данас паде у Бојану,
167. „Те је жалим, прегорет’ не могу.”
168. Не сјећа се танана невјеста,
169. Но бесједи своме господару:
170. „Моли Бога ти за твоје здравље,
171. „А салићеш и бољу јабуку.”
172. Тад’ јунаку грђе жао било,
173. Па на страну одвратио главу,
174. Не шће више ни гледати љубу;
175. А дођоше два Мрљавчевића,
176. Два ђевера Гојковице младе,

177. Узеше је за бијеле руке,
178. Поведоше у град да уграде,
179. Подвикнуше Рада неимара,
180. Раде викну до триста мајстора;
181. Ал' се смије танана неvjеста,
182. Она мисли, да је шале ради,
183. Турише је у град уграђиват',
184. Оборише до триста мајстора,
185. Оборише дрвље и камење,
186. Узидаше дори до кољена,
187. Још се смије танана неvjеста,
188. Још се нада, да је шале ради.
189. Оборише до триста мајстора,
190. Оборише дрвље и камење,
191. Узидаше дори до појаса,
192. Тад' отежа дрвље и камење,
193. Онда виђе, шта је јадну нађе,
194. Љуто писну, како љута гуја,
195. Па замоли два мила ђевера:
196. „Не дајте ме, ако Бога знате!
197. „Узидати младу и зелену.”
198. То се моли, ал' јој не помаже;
199. Јер ђевери у њу и не гледе.
200. Тад се прође срама и зазора,
201. Паке моли свога господара:
202. „Не дај мене, добри господару!
203. „Да ме младу у град узидају,
204. „Но ти прати мојој старој мајци,
205. „Моја мајка има доста блага,
206. „Нек ти купи роба ил' робињу,
207. „Те зидајте кули у темеља.”
208. То се моли, но јој не помаже.
209. А кад виђе танана неvjеста,
210. Да јој више моба не помаже,
211. Тад' се моли Раду неимару:
212. „Богом брата, Раде неимаре!
213. „Остави ми прозор на дојкама,
214. „Истури ми моје б'јеле дојке,
215. „Каде дође мој нејаки Јово,
216. „Каде дође, да подоји дојке.”
217. То је Раде за братство примио,
218. Остави јој прозор на дојкама,
219. Па јој дојке у поље истури,
220. Када дође нејаки Јоване,
221. Када дође, да подоји дојке.

222. Опет кужна Рада дозивала:
223. „Богом брата, Раде неимаре!
224. „Остави ми прозор на очима,
225. „Да ја гледам ка бијелу двору,
226. „Кад ће мене Јова доносити
227. „И ка двору опет односити.”
228. И то Раде за братство примио,
229. Остави јој прозор на очима,
230. Те да гледа ка бијелу двору,
231. Каде ће јој Јова доносити,
232. И ка двору опет односити.
233. И тако је у град уградише,
234. Па доносе чедо у кол'јевци,
235. Те га доји за неђељу дана,
236. По неђељи изгубила гласа;
237. Ал' ђетету онђе иде рана,
238. Дојише га за годину дана.
239. Како таде, тако и остаде,
240. Да и данас онђе иде рана
241. Зарад' чуда, и зарад' лијека,
242. Која жена не има млијека.